

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA KOZŁOWSKI p. POLSCE

(Skarga nr 23779/02)

WYROK

STRASBURG

23 Stycznia 2007 r.

Wyrok ten uprawomocni się zgodnie z zasadami określonymi przez artykuł 44 § 2 Konwencji. Wyrok może zostać poddany korekcie wydawniczej

W sprawie Kozłowski p. Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), zasiadając jako Izba składająca się z:

Pana NICOLAS BRATZA, *Przewodniczący*,

Pana J. CASADEVALL,

Pana G. BONELLO,

Pana K. TRAJA,

Pana S. PAVLOVSHI,

Pana L. GARLICKI,

Pana J. SIKUTA, *sędziowie*

oraz Pana T. S. EARLY, *Kanclerz Sekcji*,

Po rozpoznaniu na posiedzeniu zamkniętym w dniu 4 stycznia 2007r.

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 23779/02) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej wniesionej do Trybunału na podstawie art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego Pana Antoniego Kozłowskiego („skarżącego”), dnia 15 maja 2002r.

2. Skarżący był reprezentowany przez Panią Adamek – Donhoffer, adwokatkę praktykującą w Szczecinie. Rząd Polski („Rząd”) był reprezentowany przez pełnomocnika Pana J. Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący zarzucał, że został pozbawiony prawa dostępu do sądu, co stoi w sprzeczności z Artykułem 6 Konwencji.

4. Dnia 28 maja 2006 r. Trybunał zdecydował zakomunikować skargę Rządowi. Na podstawie Artykułu 29§3 Konwencji zdecydował się zbadać meritum sprawy oraz jej dopuszczalność.

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

5. Skarżący urodził się w 1954 r. i mieszka w Niechorzu w Polsce.

6. Dnia 7 maja 1999 skarżący w związku ze sporem o własność złożył pozew do Sądu Okręgowego w Szczecinie o uznanie aktu notarialnego za nieważny. W tym samym dniu złożył wniosek o zwolnienie go z opłaty sądowej jaka była wymagana aby postępowanie zostało wszczęte. Skarżący oszacował, iż wartość spornej nieruchomości wynosiła 40,500 złotych (około 10,000 euro).

7. W dniach 7 lipca, 4 października, 13 grudnia 1999 r., 25 stycznia i 24 lutego 2000 skarżący składał wnioski o zabezpieczenie swoich roszczeń.

8. Dnia 9 marca 2008 Sąd Okręgowy zażądał od skarżącego uzupełnienia wniosku oraz przedstawienia szczegółowego oświadczenia dotyczącego jego sytuacji finansowej.

9. Dnia 10 września 1999 skarżący poinformował sąd, iż wartość spornej nieruchomości wynosiła 1,000,000 złotych. Dnia 20 marca 2000 skarżący przedstawił oświadczenie o swojej sytuacji finansowej. Zaznaczył, że otrzymuje miesięczną rentę z tytułu niepełnosprawności w wysokości 324,43 złotych. Dodatkowo w okresie sezonu letniego wynajmuje sklep oraz pokoje gościnne, co przynosi mu roczny dochód w wysokości odpowiednio 6,075 złotych oraz 7,000 złotych. Jego miesięczne wydatki sięgają 1,300 złotych.

10. Dnia 2 lutego 2001 r. Sąd Okręgowy zażądał od skarżącego uzupełnienia i przesłania odpowiednich dokumentów potwierdzonych przez urząd skarbowy.

11. Dnia 2 kwietnia 2001r. skarżący przedstawił swój zwrot podatku Sądowi Okręgowemu. Oświadczył, iż w 2000 r., ponad rentę z tytułu niepełnosprawności osiągnął dochód w wysokości 8,000 złotych (czynsz) oraz 967,90 złotych (inne źródła).

12. Dnia 18 maja sąd zdecydował się zbadać sytuację finansową skarżącego.

13. Dnia 27 lipca 2001 Sąd Okręgowy oddalił wniosek skarżącego o zwolnienie go z opłaty sądowej. Podniósł, że skarżący nie przedstawił informacji dotyczących sytuacji finansowej jego żony (skarżący wraz z żoną posiadali system rozdzielnosci majątkowej). Sąd ocenił informacje zawarte w zwrocie podatkowym skarżącego z 2000 r. oraz jego żony. Następnie, sąd podniósł, iż skarżący posiadał dodatkowe źródła dochodu – wynajmował sklep oraz pokoje gościnne. W końcu, sąd oszacował, iż skoro skarżący nie podał swojego miejsca zamieszkania, to oznaczać to musiało, iż zamieszkuje on razem z żoną, z którą utrzymuje wspólne gospodarstwo domowe.

14. Dnia 23 sierpnia 2001r. skarżący wniósł wstępne zażalenia na przedmiotowe postanowienie sądu. Podniósł, że dokładnie opisał swoją sytuację finansową i, że nie ukrył, żadnego dodatkowego dochodu. Ponad swoją rentę z tytułu niepełnosprawności wynoszącą 324,43 złote, dodatkowo otrzymał 6,075 złotych i 7,000 złotych z tytułu wynajmu sklepu oraz pokoi dla turystów. Dodatkowo, Sąd Okręgowy w swej decyzji oparł się na hipotezach i przypuszczeniach niepopartych żadnymi dowodami, że skarżący i jego żona otrzymywali jakiś dodatkowy dochód. Skarżący podnosił też, iż dochód jaki uzyskiwał pozwalał mu jedynie na utrzymanie siebie i swojego syna i, że nie był on w stanie odłożyć żadnych oszczędności na poczet przyszłych opłat sądowych.

15. Dnia 24 października Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił zażalenie skarżącego. Sąd podniósł, iż skarżący powinien był poczynić pewne oszczędności na poczet przyszłych opłat sądowych. Następnie, pomimo iż pomiędzy skarżącym a jego małżonką istniał system rozdzielnosci majątkowej, skarżący powinien był przedstawić deklaracje odnośnie sytuacji finansowej swojej żony. Zgodnie z odpowiednimi przepisami Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego – małżonkowie są zobowiązani do wzajemnej pomocy finansowej niezależnie od tego czy istnieje pomiędzy nimi system wspólności czy rozdzielnosci majątkowej. Konkludując, sąd przyznał, że wyjaśnienia skarżącego, iż jego miesięczny dochód netto wynosi 200 złotych nie są wiarygodne. W konsekwencji, sąd odmówił zwolnienia skarżącego z opłaty sądowej związku z postępowaniem w jego sprawie.

16. Dnia 19 listopada 2001 Sąd Okręgowy w Szczecinie wezwał skarżącego do zapłaty 51,600 złotych z tytułu opłaty sądowej od wniesienia pozwu.

17. Ponieważ skarżący nie uiścił wymaganej opłaty sądowej, pozew został mu zwrócony w dniu 20 grudnia 2001r.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRATYKA

18. Przepisy prawne, które obowiązywały w owym czasie, a także praktyka krajowa, zostały opisane w punktach 23-33 wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 19 czerwca 2001 r. w sprawie *Kreuz przeciwko Polsce*, skarga nr 28249/95, §§ 23-33, ETPC 2001-VI; zobacz również *Jedamski i Jedamska przeciwko Polsce*, skarga nr 73547/01, §§ 29-39.

19. Artykuł 27 Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego stanowi następująco:

„Oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny...”

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 6 § 1 KONWENCJI

20. Skarżący powołując się na Artykuł 6§1 Konwencji, podnosił, iż z powodu zbyt wysokiej opłaty sądowej został pozbawiony dostępu do sądu i nie mógł przez to dochodzić swoich praw o charakterze cywilnym.

Artykuł 6 § 1 Konwencji stwierdza:

“Każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy ... przez ... sąd ... przy rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym ...”.

21. Rząd nie zgodził się z powyższymi argumentami.

A. DOPUSZCZALNOŚĆ

22. Rząd podniósł, że skarżący nie wykorzystał wszystkich dostępnych środków krajowych ponieważ nie zwrócił się do Rzecznika Praw Obywatelskich aby ten wniósł kasację na postanowienie sądu apelacyjnego .

23. Skarżący odpowiedział, że wykorzystał wszystkie dostępne środki krajowe. Nie mógł prosić Rzecznika Praw Obywatelskich o złożenie wniosku kasacyjnego na decyzję Sądu Apelacyjnego w swoim imieniu, gdyż prawo krajowe nie przewidywało możliwości odwołania się od postanowienia o zwrocie pozwu. Skarżący podnosił również, że nie dysponował żadnymi innymi środkami zażalenia na wysokość opłaty sądowej nałożonej przez sąd.

24. Trybunał zaakceptował argumentację skarżącego i uznał, że nie był on zobowiązany do wykorzystywać żadnego innego środka krajowego.

25. Trybunał zauważa, że skarga nie jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu artykułu 35 § 3 Konwencji. Ponadto, zauważa, że nie jest ona również niedopuszczalna z żadnych innych powodów. Skargę należy zatem uznać za dopuszczalną.

B. Meritum

1. Oświadczenia stron

(a) Rząd

26. Rząd przywołał ogólne zasady dotyczące zwolnień z opłat sądowych.

27. Rząd podtrzymywał, iż zgodnie z Kodeksem Rodzinnym i Opiekuńczym, małżonkowie są zobowiązani do wzajemnej pomocy finansowej niezależnie od tego czy panuje pomiędzy nimi ustrój wspólności ustawowej czy nie. Z tego powodu sąd mógł wymagać od skarżącego informacji na temat dochodów jego żony, nawet jeśli pomiędzy skarżącym a jego małżonką panował ustrój rozdzielności majątkowej.

28. Rząd podkreślił, że wysokość opłaty sądowej wymaganej od skarżącego została oszacowana w stosunku do wartości przedmiotu roszczenia. Skarżący wycenił wartość spornej nieruchomości na 1,000,000 złotych. W związku z powyższym opłata sądowa została naliczona w odpowiedniej wysokości. Ponadto, skarżący nie przedstawił deklaracji podatkowej poświadczonej przez swój lokalny urząd skarbowy. Dokumenty przedstawione przez skarżącego nie zostały opatrzone pieczęcią lokalnego urzędu skarbowego.

29. Konkludując, Rząd zaproponował, by Trybunał uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia Artykułu 6 Konwencji.

(b) Skarżący

30. Skarżący podniósł, iż Artykuł 27 Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego zobowiązujący małżonków do wzajemnej pomocy, a bardziej precyzyjnie do „przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny” znajduje zastosowania jedynie w stosunku do rodzin, które prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. Jednak skarżący i jego żona nie tworzyli rodziny już od wielu lat, mieszkali oddzielnie i każde z nich utrzymywało się niezależnie od drugiego. Wynika z tego, iż skarżący nie był zobowiązany do przedstawienia informacji na temat sytuacji finansowej swojej żony.

31. Dalej skarżący podnosił, iż przedstawił wszystkie niezbędne dokumenty aby uzasadnić swój wniosek o zwolnienie z opłat sądowych. Skarżący dostarczył kopie swoich zeznań podatkowych do sądu. Jest prawdą, że zeznania te nie zostały opieczetowane przez lokalny urząd podatkowy. Jakkolwiek, zgodnie ze swoją praktyką urzędy skarbowe nie muszą pieczętować zeznań podatkowych. Ponadto, jeśli sąd miałby jakiegokolwiek wątpliwości co do prawdziwości faktów zawartych w zeznaniach podatkowych, mógł przeprowadzić stosowne dochodzenie.

32. Skarżący podniósł, że suma, jakiej się od niego wymagało była zbyt wysoka i nieproporcjonalna do środków jakimi podówczas dysponował. Ustanawianie opłaty sądowej wyższej aniżeli 50,000 złotych, sumy równej dwukrotnej średniej rocznej pensji krajowej w Polsce w tym czasie, pozbawiło skarżącego prawa do wniesienia pozwu cywilnego do sądu. Skarżący wezwał Trybunał do uznania, iż jego prawo dostępu do sądu zostało złamane.

2. Ocena Trybunału

(a) Zasady wywodzące się z orzecznictwa Trybunału

33. Trybunał przypomina, że w wyroku w sprawie *Kreuz przeciwko Polsce* (cytowany powyżej, paragraf 18) została już rozpatrzona kwestia, czy wymóg uiszczenia nadmiernie wysokich opłat w postępowaniu cywilnym przy wnoszeniu powództw może być postrzegana jako ograniczenie prawa dostępu do sądu.

34. Trybunał uznał, że wysokość opłat sądowych, oceniana w świetle okoliczności danej sprawy, w tym mając na uwadze zdolność skarżącego do uiszczenia opłat oraz etap postępowania, na którym owo ograniczenie zostało nałożone, stanowią czynniki, które są kluczowe dla oceny czy dana osoba miała dostęp do sądu, czy – z powodu wysokości należnej opłaty – ograniczona została istota jej prawa dostępu do sądu.

(b) Zastosowanie powyższych zasad do niniejszej sprawy

35. Biorąc pod uwagę opisane powyżej zasady, Trybunał dokona teraz oceny, czy w świetle szczególnych okoliczności przedmiotowej sprawy, opłata, której uiszczenia żądano od skarżącego przy wnoszeniu skargi kasacyjnej, stanowiła ograniczenie, które naruszyło istotę prawa dostępu do sądu.

36. W przedmiotowej sprawie skarżący zaniechał dochodzenia swych roszczeń przed sądami cywilnymi, ponieważ nie był w stanie uiścić opłaty sądowej w wysokości 51,600 złotych (około 13,000 euro).

37. Trybunał w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, że pozew dotyczył prawa własności skarżącego i jego żądania stwierdzenia, że akt notarialny był nieważny. Opłata w rzeczonym wypadku została oszacowana w stosunku do wartości przedmiotu roszczenia, czyli wartości spornej nieruchomości.

38. Po drugie, Trybunał uważa, że skarżący osiągał miesięczny dochód w wysokości 1400 złotych, natomiast jego wydatki oszacowane zostały na 1300 złotych miesięcznie (zob. paragraf 9 powyżej). Pomimo to, rzeczona suma była najwyraźniej jedynym dochodem i nie wydaje się być rozsądnym wymaganiem, by wydawał ją na opłatę kosztów sądowych, a nie na swoje bieżące potrzeby życiowe. Ponadto, opłata jakiej żądano od skarżącego równa była dwukrotnej średniej rocznej pensji krajowej w Polsce tym czasie (zob. paragraf 32 powyżej). Ta suma z punktu widzenia strony procesowej był bez wątpienia istotna. Dodatkowo, sąd nie przewidział możliwości częściowego zwolnienia z opłaty sądowej.

39. Trybunał odnotowuje także, że władze sądowicze nie uznały argumentu skarżącego, iż nie był on w stanie uiścić opłaty sądowej i oszacowały jego sytuację finansową jedynie na poglądzie, iż skarżący musiał być mieszkać ze swoją żoną i dzielić z nią gospodarstwo domowe. Sądy krajowe odwołały się do faktu, iż informacja

podana przez skarżącego, że jego miesięczny dochód netto wynosi około 200 złotych nie wydaje się być wiarygodna. Na tej podstawie oceniono, iż skarżący posiadał wystarczające środki aby wnieść rzeczoną opłatę sądową. Jakkolwiek w ocenie Trybunału podstawy te nie są przekonujące, w szczególności w aspekcie zapewnienia prawa skarżącego do „skutecznego” dostępu do sądu. Władze oceniły, iż skoro skarżący nie podał miejsca swojego zamieszkania, oznaczać to musi, iż zamieszkuje ze swoją żoną. Dodatkowo, podniesiono, iż małżonkowie zobowiązani są do wzajemnej pomocy finansowej niezależnie od tego czy istnieje pomiędzy nimi rozdzielność czy wspólnota majątkowa. Jakkolwiek, stosując taką właśnie ocenę, władze nie wzięły pod uwagę wyjaśnień skarżącego, że nie tworzy on rodziny ze swoją żoną już od wielu lat i, że małżonkowie mieszkają oddzielnie i utrzymują się niezależnie od siebie.

40. W powyższych okolicznościach oraz mając na uwadze ważne miejsce, jakie w demokratycznym społeczeństwie zajmuje prawo dostępu do sądu, Trybunał uważa, iż władze sądownicze nie zapewniły właściwej równowagi pomiędzy z jednej strony – interesem Państwa jakim jest pobieranie opłat sądowych w związku z rozpatrywaniem powództw i odwołań, a interesem skarżącego jakim było w tym wypadku złożenie przez niego pozwu w sprawie cywilnej.

41. Z wyżej wymienionych powodów, Trybunał uznaje, że odmowa zmniejszenia opłaty sądowej od złożenia pozwu przez skarżącego spowodowało nadmierne naruszenie jego prawa dostępu do sądu. Trybunał jednocześnie zauważa, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia artykułu 6 § 1 Konwencji.

II. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

42. Artykuł 41 Konwencji stwierdza:

“Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie”.

A. Szkoda

43. Skarżący domagał się 150,000 złotych z tytułu szkody materialnej i niematerialnej.

44. Rząd twierdził, że roszczenia skarżącego były wygórowane.

45. W odniesieniu do roszczeń o odszkodowanie, Trybunał uznaje, że skarżący nie zademonstrował, iż faktycznie poniósł szkodę materialną w wyniku braku dostępu do sądu. W rezultacie, brak jest podstaw do zasądzenia skarżącemu odszkodowania z tego tytułu. Z drugiej strony, Trybunał jest zdania, że skarżący doznał szkody niematerialnej, która nie zostałaby wystarczająco zrekompensowana jedynie poprzez stwierdzenie naruszenia Konwencji. Dokonując oceny na zasadzie sprawiedliwości Trybunał uznaje, że skarżącemu należy przyznać 6.000 euro z tego tytułu.

B. Koszty i wydatki

46. Skarżący, który był reprezentowany przez adwokata w postępowaniu przed Trybunałem, nie domagał się zwrotu kosztów i wydatków.

C. Odsetki

47. Trybunał uznaje za właściwe, by odsetki w razie zwłoki zostały ustalone w oparciu o marginalne stopy kredytowe Europejskiego Banku Centralnego, do których należy doliczyć trzy punkty procentowe.

Z TYCH POWODÓW TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* niejednomyślnie skargę za dopuszczalną;

2. *Uznaje*, sześcioma głosami, że miało miejsce naruszenie artykułu 6 § 1 Konwencji;

3. *Uznaje*,

(a) że pozwane Państwo ma wypłacić skarżącemu, z tytułu szkód niemajątkowych, w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym wyrok stanie się prawomocny zgodnie z artykułem 44 § 2 Konwencji, 6.000 euro (sześć tysięcy euro), które będą przeliczone na polskie złote według kursu z dnia uregulowania należności, plus jakikolwiek podatek, jaki może być pobrany;

(b) że od upływu wyżej wymienionych trzech miesięcy do dnia uregulowania należności zwykłe odsetki będą płatne od powyższej kwoty po kursie równym marginalnej stawce kredytowej Europejskiego Banku Centralnego z okresu zwłoki plus trzy punkty procentowe;

4. *Oddala* pozostałe roszczenia skarżącego o zadośćuczynienie.

Sporządzono w języku angielskim i notyfikowano na piśmie w dniu 23 stycznia 2007 r., zgodnie z artykułem 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

T.L. EARLY
Kancierz

Nicolas
Przewodniczący

BRATZA

WYROK KOZŁOWSKI p. POLSCE

Zgodnie z Artykułem 45 §2 Konwencji oraz regułą 74 § 2 Regulaminu Trybunału odrębna opinia sędziego Garlickiego jest załączona do powyższego wyroku.

N. B.

T. L. E.

ODRĘBNA OPINIA SĘDZIEGO GARLICKIEGO

Żałuję, iż nie mogę zgodzić się ze stanowiskiem większości w rzeczonym przypadku. Z ogólnej perspektywy, powinienem odwołać się do dwóch argumentów podniesionych w odrębnej opinii sędziów Baka, Popovic i mojej w sprawie *Teltronic – CATV przeciwko Polsce* (nr 48140/99, wyrok z dnia 10 stycznia 2009r).:

- reguły, według których sąd ustala sposób obliczania wysokości opłat sądowych w Polsce, oparte są na zasadzie, że generalnie, opłata sądowa powinna wynosić 5 % wartości roszczenia. Ta ogólna zasada nie była nigdy kwestionowana przez Trybunał. W związku z tym, sposób w jaki powyższa zasada jest stosowana w poszczególnych sprawach, może powodować, iż Trybunał uznaje, że doszło do naruszenia Konwencji.

- za każdym razem gdy Trybunał ocenia poszczególne sprawy dotyczące krajowej legislacji, wchodzi on na grunt gdzie musi przestrzegać zasady subsydiarności. Oznacza to, iż Trybunał powinien szanować decyzje i opinie wydane przez jurysdykcję krajową, chyba, że przedmiotowe decyzje i opinie wydają się być jawnie arbitralne i/lub dyskryminujące. Jakkolwiek w powyższych sytuacjach ciężar dowodu leży po stronie Trybunału.

W danym przypadku sądy krajowe zażądały przedstawienia przez skarżącego wyczerpujących informacji dotyczących sytuacji finansowej żony skarżącego (małżonkowie wybrali system rozdzielności majątkowej). Zarówno Sąd Okręgowy jak i Sąd Apelacyjny odrzucając wniosek skarżącego o zwolnienie go z opłaty sądowej, zauważyły, iż skarżący nie dostarczył wymaganych informacji (zobacz paragraf 13 oraz 15 wyroku). Moim zdaniem, strony powinny współpracować z sądem. Powinny też akceptować konsekwencje takiej współpracy. Jeżeli skarżący przedstawiłby wszystkie wymagane dokumenty i jeżeli sądy krajowe, po ocenie tych dokumentów odmówiłyby zwolnienia skarżącego z opłat – wówczas zgodność takiej odmowy ze standardami wyrażonymi w Konwencji mogłaby być przedmiotem rozważań Trybunału. Tylko wtedy argument dotyczący arbitralności oceny przez sądy krajowe stosunków prawnych regulujących ustrój małżeński skarżącego mógłby być skutecznie podniesiony. W powyższej sytuacji jedynie skarżący może być obwiniany za taki a nie inny rozwój wypadków w danej sprawie.

Kończąc, nie jestem przekonany co do sposobu obliczania słusznego zadośćuczynienia. Mam wrażenie, iż podobnie jak w innych polskich sprawach dotyczących opłat sądowych obliczanie zadośćuczynienia odbyło się w sposób czysto schematyczny. W szczególności Trybunał nie wypowiedział się co do kwestii czy zwrot pozwu skarżącego zamknął niepowtarzalną możliwość by jego sprawa zawisła przed sądem. Tylko bowiem w takich przypadkach stosunkowo wysokie zadośćuczynienie wydaje się być uzasadnione.